

Arrest

nr. 304 233 van 2 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 7 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 9 januari 2023 in bezit gesteld van een aankomstverklaring. Zij diende op 20 maart 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Portugese stiefvader Z. D. F. met verblijfsrecht in België.

Op 3 oktober 2023 kreeg de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2023 werd ingediend door

Naam: d. R. A. d. B.

Voorna(a)m(en): V. L.

Nationaliteit: Kaapverdië

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: São Nicolau

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar stiefvader, Z. D. F. ((...)) van Portugese nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen taste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

- *Betrokkenes paspoort van Kaapverdië met nr. PA276779, geldig tot 10.07.2027. Uit dit paspoort blijkt dat betrokkene met een visum afgeleverd door de Portugal Schengen is ingereisd in januari 2023;*
- *Kopie verblijfskaart België van de referentiepersoon*
- *Verzendbewijzen via Western Union van de referentiepersoon aan betrokkene: 150 euro op 17.01.2020; 150 euro op 11.02.2020; 170 euro op 16.03.2020; 200 euro op 14.04.2020; 220 euro op 08.05.2020; 200 euro op 09.06.2020; 230 euro op 17.07.2020; 150 euro op 12.08.2020; 150 euro op 05.09.2020; 250 euro op 21.10.2020; 200 euro op 09.11.2020; 50 euro op 12.12.2020; 70 euro op 26.01.2021; 200 euro op 12.02.2021; 240 euro op 13.04.2021; 220 euro op 22.05.2021; 180 euro op 15.07.2021; 300 euro op 14.06.2021; 150 euro op 13.11.2021; 250 euro op 06.01.2022; 242 euro op 05.02.2022; 70 euro op; 22.03.2022; 150 euro op 19.04.2022; 250 euro op 11.05.2022; 200 euro op 22.07.2022; 150 euro op 06.08.2022; 220 euro op 10.09.2022; 500 euro op 17.11.2022; 100 euro op 29.12.2022. Ontvangsbewijzen ontbreken.*

Er liggen weliswaar voor een periode van twee jaar regelmatige stortingsbewijzen voor van referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover betrokkene alle voorgelegde bedragen heeft ontvangen (ontvangsbewijzen liggen immers niet voor), dient opgemerkt te worden dat er geen enkel bewijs van onvermogen voorligt. Er kan niet blijken dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven of over andere bestaansmiddelen beschikte, noch dat zij geen eigendommen had in het land van herkomst of overaangaand aan haar komst naar het Rijk. Dergelijke bewijzen van onvermogen zijn nochtans onontbeerlijk bij onderhavige aanvraag, temeer nu uit de visumaanvraag dd. 22.12.2022 blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk heeft aangetoond (cfr. Schengenvisumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)) aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen en staven over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden later voor te houden dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon, en zij onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst voor haar komst naar België. Er kan heden aldus helemaal niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorziet. Het voorgehouden ten laste zijn van referentiepersoon is in elk geval heden niet aannemelijk gemaakt. Het is tot slot niet ongebruikelijk dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland verblijven zonder dat de overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in het levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd om alle uitvoering besproken redenen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.03.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Daarbij dient aangestipt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder machtsoverschrijding en machtsafwendung.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

“Eerste onderdeel,

Schending van artikel 52 §4 vreemdelingen KB; schending van artikel 42 vreemdelingenwet; machtsoverschrijding als een vorm van machtsafwendung.

1.

Artikel 52§4 alinea 2 vreemdelingen KB bepaalt dat indien er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9, afgeeft.

De aanvraag dateert van 20.3.2023; de beslissing is genomen op 3.10.2023, en dus ruim buiten de termijn van ‘ten laatste zes maanden’ bepaald in artikel 42 van de wet.

Door artikel 52 §4 alinea 2 KB verschuift de bevoegdheid tot het beslissen over en het afleveren van een verblijfskaart van de minister of zijn gemachtigde, naar de burgemeester of zijn gemachtigde. De minister heeft in dat geval geen bevoegdheid meer. Het gaat in casu bijgevolg om een ongeldige beslissing die in strijd is met artikel 52§4 alinea 2 KB en die behept is met machtsoverschrijding.

De beslissing is bijgevolg nietig.

Zeer ondergeschikt stelt verzoekster dat alleszins artikel 52§4 alinea 2 KB in samenlezing met artikel 42 van de wet in die zin dient toegepast te worden dat een verblijfskaart moet afgeleverd worden.

2.

In de nota met opmerkingen (pagina 2-5) ontwikkelt verwerende partij de stelling dat de minister niet verplicht is tot automatische afgifte van de verblijfskaart als de termijn van zes maanden overschreden is.

Verzoekster merkt op dat dit niet de discussie is. De discussie betreft de verschuiving van bevoegdheid van de minister naar de burgemeester op basis van de hoger geciteerde wettelijke bepalingen, wanneer de termijn van zes maanden niet gerespecteerd wordt.

Tweede onderdeel,

Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet; schending van de Burgerschapsrichtlijn; schending van de motiveringsverplichting; schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

1.

Artikel 40 bis § 2, 3° vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn (boven de 21 jaar) die ten hunne laste zijn.

Verzoekster is niet beneden de 21 jaar en diende aan te tonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon, in casu de echtgenoot van haar moeder.

De bestreden beslissing stelt dat er een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan in het land van herkomst of origine of in het land waar betrokkene laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag van de gezinshereniging.

De bestreden beslissing aanvaardt dat voor een periode van twee jaar regelmatige stortingsbewijzen voorliggen van de referentiepersoon aan verzoekster.

De bestreden beslissing weigert omdat geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorligt en dat zij 'klaarblijkelijk' heeft aangetoond aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, 'om vervolgens enkele maanden later voor te houden dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidssituatie ten aanzien van de referentiepersoon', en zij 'onvermogen zou geweest zijn in het land van herkomst voor haar komst naar België'. Er zou dus niet kunnen uitgesloten worden dat zij wel degelijk zelfstandig in haar levensonderhoud voorzag.

De beslissing stelt tenslotte dat het gegeven dat verzoekster sedert 20.3.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

2.

De in artikel 40 bis bepaalde voorwaarden zijn duidelijk en zijn strikt toe te passen. De enige vereiste van dit artikel is het bewijs van het ten laste zijn.

Dit artikel is de uitvoering in de Belgische wet van artikel 2.2. c en 3 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004.

De Richtlijn is bedoeld om gezinshereniging te realiseren, 'het bevorderen van de eenheid van het gezin' en dit via 'het recht op handhaving van de eenheid van het gezin in de ruime zin'. 'De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.' (HvJ, C-83/11, 5 september 2012, Rahman)

Het begrip 'ten laste' in de zin van artikel 3, §2 van de Richtlijn 2004/38/CE moet in gewone zin geïnterpreteerd te worden, met andere woorden dat het gaat om een feitelijke situatie gekarakteriseerd door de omstandigheid dat de materiële ondersteuning van het betrokken familielid verzekerd wordt door de burger van de EU die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer. (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, Yunying Jia / Zweden). Zie ook: CCE, arrest n° 270 774 van 31 maart 2022, inzake El Markai t. Etat Belge, p.6).

De Commissie van de Europese Gemeenschappen gaf in de mededeling van 2 juli 2009 volgende mededeling (COM 2009/13) betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden:

2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)

In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

3.

Toepassing

De bestreden beslissing aanvaardt dat er in een période van twee jaar regelmatige stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan verzoekster voorliggen. Maar deze zouden het ten laste zijn niet aantonen omdat er geen bewijs van onvermogen voorligt met name dat niet zou blijken dat verzoekster geen inkomsten wist te verwerven noch dat zij niet zou beschikken over eigendommen in het land van herkomst. Dit de aanvraag visum zou dan blijken dat verzoekster 'klaarblijkelijk' in haar hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen zou beschikt hebben.

De geldstortingen worden dus niet op zich beoordeeld. Er wordt wel aanvaard dat 'voldoende geldstortingen' worden voorgelegd. Het gaat inderdaad over zeer talrijke en over een zeer lange période verrichtte geldstortingen: de geldstortingen betreffen de periode 17.1.2020 tot 29.12.2022, of een volle periode van twee jaar. Het gaat verder om 29 stortingen met maandelijkse stortingen tussen de 100 euro en de 500 euro. Te buiten gelaten de andere (betwiste) opmerkingen dient de lange periode en de omvang van de stortingen aanvaard te worden als afdoende om het ten laste zijn te bewijzen.

De stortingen worden niet zomaar verricht; het gaat niet om een korte 'symbolische' periode, maar om een reële tussenkomst in het onderhoud van verzoekster. Het loutere feit dat deze stortingen in die omstandigheden worden verricht toont het ten laste zijn aan. Hiervoor is niet vereist dat andere bewijzen van onvermogen zouden worden aangebracht. Verzoekster kan overigens niet gehouden zijn om een onmogelijk negatief bewijs van inkomen aan te brengen.

Nergens in de wet is bepaald dat bewijzen van het niet hebben van eigendommen zouden aangebracht worden. Wat conform de wet moet aangetoond worden is overigens het ten laste zijn, en niet het onvermogen of het recht op levensonderhoud. Want zelfs zo verzoekster in Kaapverdië niet volledig onvermogen zou geweest zijn, quod non, betekent dit niet dat zij niet ten laste was of kon zijn.

Verzoekster refereert naar het hoger vermelde arrest CCE, n° 270 774 van 31 maart 2022, overweging 3.4., waarin het niet in aanmerking nemen van twee geldstortingen in 2016 en 2017, als een schending van de motiveringsplicht werd aanvaard.

De beslissing die deze geldstortingen negeert is strijdig met vermelde rechtspraak van het HvJ en met de toepassing ervan in de mededeling van de Commissie van 2009.

Op zich volstaat het niet in aanmerking nemen van de geldstortingen om de beslissing te vernietigen op basis van de schending van artikel 40bis vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Ook het motief dat verzoekster een visum via Portugal ontvangen heeft is in feite niet terzake om te stellen dat zij niet ten laste was. Wat de beslissing hierover stelt is overigens betwistbaar waar gesteld wordt dat verzoekster 'klaarblijkelijk' zou aangetoond hebben dat zij in haar hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Dergelijke motivering die uitgaat van klaarblijkelijkheden is niet afdoende en is overigens een loutere bewering.

De beslissing schendt de in het middel vermelde wettelijke bepalingen.

4.

De nota met opmerkingen verwijst naar de arresten HvJ Jia en Rahman. De stelling van verzoekster is niet in strijd met deze arresten. De arresten stellen dat het ten laste zijn een feitelijke situatie is en dat het moet gaan om een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is. Deze arresten stellen nergens de vereiste dat een bewijs van onvermogen (wat door de nota in het vet wordt aangeduid) zou moeten aangetoond worden.

Vereisen dat een bewijs van onvermogen wordt voorgelegd is een voorwaarde die in de wet niet bepaald is om het ten laste zijn te bewijzen. Er kan een zeker vermogen zijn, maar dit betekent nog niet dat men niet ten laste is of kan zijn.

Ook de verwijzing naar het arrest RvV nr. 293 084 van 22 augustus 2023 stelt nergens de vereiste van het bewijs van onvermogen.

Het gegeven dat de bestreden beslissing (en ook de nota) stellen dat 'bewijzen van onvermogen nochtans onontbeerlijk zijn bij onderhavige aanvraag', schendt de wettelijke vereiste van het bewijs van het ten laste zijn. De beslissing gaat in het vereisen van bewijzen veel verder dan wat door de rechtspraak van het HvJ en de RvV vooropgesteld wordt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De nota (en de bestreden beslissing) miskennen dat de reële afhankelijkheid gezien de economische en sociale toestand en het gegeven dat verzoekster niet kon voorzien in haar basisbehoeften, afdoende werd aangetoond door de talrijke stortingen, de omvang van de stortingen en de lange periode van stortingen. Uit het administratief dossier bleek en blijkt ook dat verzoekster de dochter is van de echtgenote van de referentiepersoon en dat zij alleenstaande was.

5.

Wat betreft de visumaanvraag van verzoekster voor Portugal voegt verwerende partij bij de nota als bijlage een opzoeking van 28.9.2023 bij. De bijlage is in het Nederlands en zou een vertaling moeten zijn van een aanvraag visum voor Portugal. Het originele Portugese document is niet gevoegd, en dus niet controleerbaar.

Op de bijlage is vermeld als beroep 'handelaar'. De bestreden beslissing motiveert op die basis dat betrokkene 'klaarblijkelijk heeft aangetoond aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te krijgen? Dit blijkt niet uit de gevoegde bijlage. Voor een aanvraag visum moet, zo dit er is, een beroep vermeld worden. Maar dit betekent niet dat het beroep ook effectief wordt uitgeoefend.

De beslissing verwijst in dit kader naar de Schengenvisumcode (Verordening 810/2009) zonder aanduiding van enig artikel om vermelde stelling dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te krijgen aan te tonen.

Voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat artikel 14 van de visumcode vereist dat de aanvrager over voldoende middelen van bestaan beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugkeer naar het land van herkomst of verblijf. Het gaat dus om specifieke middelen en deze moeten niet door de aanvrager zelf gerealiseerd worden. Zij kunnen, zoals in casu, door de familie aangebracht zijn. In de periode van de aanvraag (aflevering visum 27.12.2022) is dit ook aangetoond door een storting van 500 euro op 17.11.2022.

Het motief dat verzoekster als handelaar klaarblijkelijk zou aangetoond hebben dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte, gaat niet op."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). De verzoekende partij brengt niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652 kan worden gelezen:

“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”

[vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat “Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”. Hiermee wordt het declaratief karakter bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel.]

Kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht, quod non in casu.

In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.”*

Uit de hiernavolgende bespreking van het enig middel zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven waarop de verwerende partij de bestreden beslissing grondt, kennelijk onredelijk zijn. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit kan evenmin leiden tot een andersluidend oordeel. Zoals gezegd is het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Geen enkele bepaling hierin regelt de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). De verzoekende partij maakt de schending van voormelde bepalingen dan ook niet aannemelijk, evenmin als dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de regelgever met artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit heeft gepoogd om een invulling te geven aan de bepaling van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel geoordeeld dat de *“richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, Diallo, 56).

In voormeld arrest kan in de overwegingen 49 en 50 worden gelezen dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaart [...] mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen [...] Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”*

Op dezelfde wijze concludeerde het Hof van Justitie in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak C706/18, X. t. Belgische staat in het licht van artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener

van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”. In dit arrest kon voorts nog worden gelezen: “35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).”

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Portugese stiefvader op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met haar Portugese stiefvader ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste van hem te zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de vereiste van het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Zij bespreekt de verschillende voorgelegde elementen en komt tot de conclusie dat dit niet afdoende blijkt, nu zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien het begrip ‘ten laste’ zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële

steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger 'begeleiden of zich bij hem voegen'. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste zijn' van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen stukken voorlegde waaruit blijkt dat zij onvermogen is.

De verzoekende partij stelt wel dat van haar op dit punt een onmogelijk bewijs wordt verwacht en dat dit bovendien geen wettelijke voorwaarde betreft.

De verzoekende partij maakt vooreerst op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat dit bewijs onmogelijk zou zijn. Deze loutere bewering maakt zij dan ook niet aannemelijk. De Raad acht het echter niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij aannemelijk maakt onvermogen te zijn opdat zij zou kunnen aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien bovenvermelde betekenis van het begrip 'ten laste', namelijk het materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft omdat de verzoekende partij niet in haar basisbehoeften kan voorzien, houdt dit ipso facto ook in dat de verzoekende partij per definitie niet ten laste kan zijn indien zij niet onvermogen is. Wanneer de verzoekende partij immers wel vermogen is behoeft zij niet de noodzakelijke materiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, los van de vraag of de referentiepersoon de verzoekende partij al dan niet in het verleden financieel heeft ondersteund. De verzoekende partij kan in dat geval immers haar vermogen aanwenden om in haar basisbehoeften te voorzien.

Het loutere feit dat er op regelmatige tijdstippen overschrijvingen worden uitgevoerd toont op zich nog niet aan dat de persoon aan wie er overschrijvingen worden overgemaakt behoeftig is. Om na te kunnen gaan of de verzoekende partij de materiële steun nodig heeft om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, is het aldus wel noodzakelijk om een zicht te hebben op het vermogen/onvermogen van de verzoekende partij in het land van herkomst. Pas dan kan er nagegaan worden of er sprake is van een echte, structurele afhankelijkheid. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit bewijs te leveren en dit mag zij doen met elk passend middel, doch in casu wordt dit bewijs niet geleverd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is. Noch kan het standpunt worden bijgetreden dat er een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 2022, merkt de Raad vooreerst op dat er geen precedentenwerking is in de continentale rechtstraditie en bovendien toont ze absoluut niet aan dat de omstandigheden dezelfde waren. Zo werd in de zaak die tot het arrest nr. 270 774 leidde wel degelijk bewijzen van onvermogen neergelegd.

De verwerende partij ondersteunt haar motief dat de verzoekende partij geen bewijzen bijbracht van haar onvermogenheid verder nog als volgt in de bestreden beslissing:

"Dergelijke bewijzen van onvermogen zijn nochtans onontbeerlijk bij onderhavige aanvraag, temeer nu uit de visumaanvraag dd. 22.12.2022 blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk heeft aangetoond (cfr. Schengenvisumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)) aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen en staven over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden later voor te houden dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon, en zij onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst voor haar komst naar België."

Uit bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij opnieuw aangeeft dat de verzoekende partij geen bewijzen van haar onvermogenheid heeft bijgebracht. Zoals hiervoor reeds aangehaald betwist de verzoekende partij dit ook niet.

Uit de door de verwerende partij bijgebrachte stukken en meer bepaald uit een uittreksel van de visa databank blijkt dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag heeft aangeduid dat haar beroep handelaar was. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat het document in het Nederlands is en dat de originele stukken niet werden bijgevoegd, lijkt zij aan te geven dat de databank foutieve informatie vermeldt. Dit is weinig ernstig. De Raad ziet geen enkele reden om te twijfelen aan de juistheid van de informatie. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich ook tot loze beweringen en brengt zij niet het minste begin van bewijs bij om aan te tonen dat de bijgevoegde informatie niet juist zou zijn. Wel kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij lijkt aan te geven dat dit nog niets zegt over de behoefte van de persoon. Het feit dat iemand aangeeft handelaar te zijn, is een indicatie dat er mogelijk ook een inkomen aan verbonden is. Evenwel zegt dit niets over hoeveel inkomen de verzoekende partij mogelijks beschikt en dus kan hieruit niet met zekerheid afgeleid worden dat de verzoekende partij niet behoeftig is. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de determinerende vaststelling dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft bijgebracht om haar onvermogen aan te tonen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stavingstukken ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet gesteld kan worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar stiefvader voor de aanvraag gezinshereniging en dit omdat de verzoekende partij niet aantoonde onvermogen te zijn. Het louter aanvoeren van een andere mening is niet van aard deze motivering te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel concreet wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU